

Свен Нордквіст

Переполох на городі

Зі шведської переклала Галина Кирпа

Був погожий весняний ранок. У кожному куці виспівували пташки, росла трава, вкривались листям дерева і всюди літали, повзали й метушилися дрібні комахи. Тож повітря було вщерть наповнене дзижчанням, шарудінням і щебетом усього живого, що прокинулося після зими.

Дідуньо Петсон стояв на городі, розглядав землю і розминав її в долоні.

— Уже пора, — заявив він. — Сьогодні можна сіяти городину й садити картоплю.

Кіт Фіндус гасав довкола й полохав жуків.

— Куди САДИТИ? — спитав він.

— Садити в землю. Якщо ми посіємо тут морквяне насіння, то виросте морква. А з кожної картоплини, яку ми вкинемо в ямки, виросте п'ять чи десять нових картоплин.

Кіт рішуче глянув на дідуня.

— Але я не хочу тієї нової картоплі, й моркви теж. Може, замість них посадимо котлети?

— Та посадити завжди можна. Але вони не виростуть, — відповів дідуньо.

— Усе-таки спробувати можна, — правив своєї Фіндус.

— Гаразд, спробуеш. Та спершу скопаємо й заволочимо. Фіндус побіг і приніс одну з котлеток, що лишилися від учора.

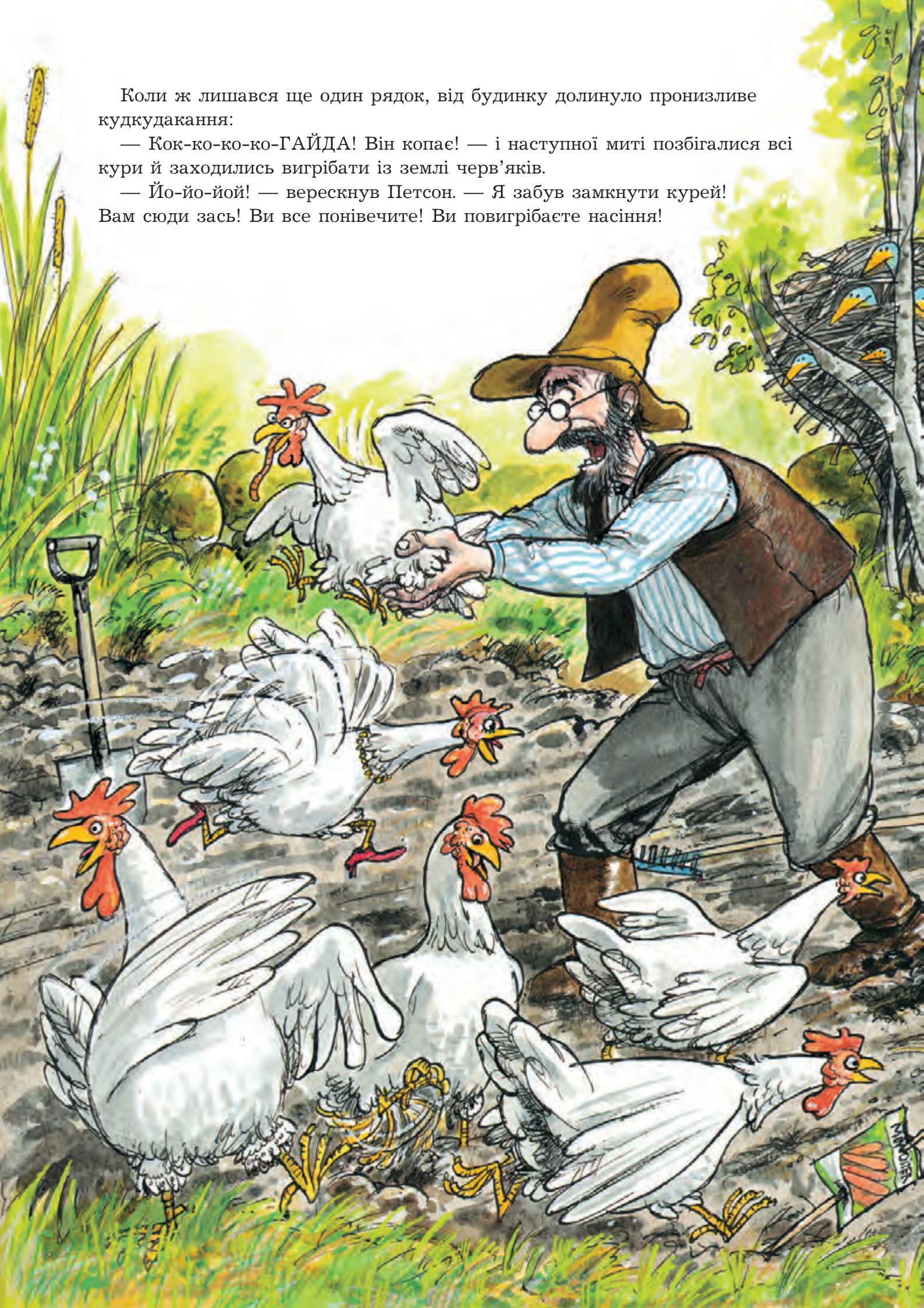
Петсон скопав город і заволочив землю. Потім висіяв насіння рівненькими доладними рядками. Моркву й цибулю, горох і боби. Кіт посадив свою котлетку. Час од часу він бігав туди дивитися, чи вона виросла.

Коли ж лишався ще один рядок, від будинку долинуло пронизливе кудкудакання:

— Кок-ко-ко-ко-ГАЙДА! Він копає! — і наступної миті позбігалися всі кури й заходились вигрібати із землі черв'яків.

— Йо-йо-йой! — верескнув Петсон. — Я забув замкнути курей! Вам сюди зась! Ви все понівечите! Ви повигрібаєте насіння!

Проте кури не зважали на те, що казав дідуньо. Нічого кращого за черв'яків вони не знали, а на скопаному легко було їх шукати. Як тільки Петсон проганяв одну курку, замість неї прибігала друга й греблася так, що посіяне насіння розліталося навсібіч. Фіндус хоробро намагався захищати свою котлетку. Та хоч він і кричав так, що аж закашлявся, кури однак його щипали за хвоста, а тоді котрась із них вигребла його котлетку й одним духом її проковтнула.

— Може, мені зачинити вас у курнику, аби ви тільки лишили город у спокої? — зарепетував на них Петсон. — Ходімте, я дам вам трохи соняшникового насіння.

— Ми хочемо черв'яків, — відповіли кури.

— Та я скопаю для вас персональну грядку, де ви збиратимете черв'яків, — сказав Петсон. — Ходімо зі мною.

Петсон зайшов у курник і скопав вузьку смужку землі. Кури стояли перед загорожею.

— Там не лишилося жодного черв'яка. Ми всіх визбирали, — мовила Пріллан, найголовніша курка. Це вона все вирішувала.

— Та ні, — заперечив Петсон. — Тут повно черв'яків. Ходіть сюди, самі побачите.

— Якщо ми зайдемо туди, ти нас просто зачиниш, і ми більше не вийдемо на подвір'я, — сказала Пріллан.

